

соціальної сфери. Проблема застосування інноваційних форм, методів, прийомів і технологій навчання в сучасній вищій освіті набуває актуальності в умовах утвердження тенденції щодо гуманізації і гуманітаризації змісту освіти, створенні можливостей для розробки і реалізації авторських інноваційних методик.

Переваги застосування інноваційних технологій виявляються в тому, що здобувачі вищої освіти свідомо опановують усі рівні навчально-пізнавальної діяльності: розуміння, знання, застосування, аналіз, синтез. Здобувачі вищої освіти займають активну позицію в процесі засвоєння знань, зростає їхні пізнавальні інтереси.

Вміння працювати із сучасними інформаційними технологіями є обов'язковою та необхідною умовою професійної діяльності. За таких умов набуває актуальності проблема підготовки майбутніх фахівців, які б були не лише пасивними користувачами, а свідомо володіли комп'ютерними знаннями і вміли застосовувати їх у своїй професійній діяльності за умов стрімкого розвитку інформаційних технологій.

Інноваційні освітні технології мають кардинальний вплив на всю систему освіти, її зміст, форми і методи навчання, що привело до зміни вимог щодо моделі випускника вищого навчального закладу. З моменту використання у сфері освіти мережових технологій, онлайн-ових баз даних, комп'ютерного моделювання стало можливим навчати здобувачів вищої освіти не лише працювати в Інтернеті з метою засвоєння навчального матеріалу, але й використовувати його ресурси у майбутній професійній діяльності [0, с. 76].

Використання сучасних інформаційних технологій обумовлює доступ до світових систем знань, трансляцію знань, напрацьованих людством, до кожного користувача єдиного інформаційного простору (тобто забезпечує взаємобмін професійним досвідом) необмеженість свободи, творчості, вільне формування світогляду, розвиток гуманітарної спрямованості навчання, розповсюдження форм домашнього і дистанційного навчання, адаптацію особистості до динамічно мінливих умов економічного функціонування життя у цілому [0, с. 10].

Отже, Інтернет надає можливість здобувачам вищої освіти отримати доступ до різноманітних інформаційних джерел, що є ефективним засобом формування компетентного спеціаліста юридичної галузі.

Список використаних джерел

1. Дементієвська Н. П., Морзе Н. В. Комп'ютерні технології для розвитку учнів та вчителів // Інформаційні технології і засоби навчання: Зб. наук. праць / За ред. В. Ю. Бикова, Ю. О. Жука. – К.: Атака, 2005. – С. 76 – 95.
2. Кононец Н. Технологія веб-квест у контексті ресурсно-орієнтованого навчання студентів / Н. Кононец // Витоки педагогічної майстерності. – 2012. – Вип. 10. – 138 с.
3. Мадзігон В. М. Проблематика та перспектива інформатизації освіти / В. М. Мадзігон. – К.: Либідь, 2006. – 112 с.

Здобувач кафедри теорії держави та права Національної академії внутрішніх справ

Мурзо Євгенія Олександрівна¹

ПОКОЛІННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ: ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА

На першому місці, у системі цінностей демократичного суспільства, стоїть людина. Права людини, як зазначає М.І. Козюбра, – це визнані світовим співтовариством блага й умови життя, яких може домагатися особа від держави і суспільства, в яких вона живе, та забезпечення яких реально в умовах досягнутого людством прогресу [1, с. 50]. Відповідно до теорії походження прав людини їх

¹ Науковий керівник: Власенко В.П.

поділяють на три покоління.

Так, перше покоління становлять *громадянські* (в зарубіжній літературі – «права на фізичну цілісність», тобто права на життя, свободу, безпеку людини, свободу думки, свободу релігії та «права на належний процес», тобто презумпція невинуватості) і *політичні* права (право на громадянство, право на проведення мирних зібрань). Друге покоління – *соціально-економічні* та *культурні* права (мета яких є забезпечення інтересів тих, хто працює за наймом – права на працю і пов'язаних з ним гарантій). Третє покоління – колективні права, як права певних історичних спільнот людей, тобто нації, народу, людства.

Відомі вчені О. Аврамова та О. Жидкова зазначають, що четверте покоління прав людини має право на існування, зазначаючи, що воно повинне формуватися на засадах: визнання високого статусу особи; прагнення єдності норм права, моралі, релігії при визначенні поведінки як правової; визнання права на індивідуальність особи, що передбачає повагу до особливих потреб людини, які надають їй можливість бути не схожою на інших, установлення суверенності людини щодо держави [2, с. 103].

На сьогоднішній день, виникають дискусії серед вчених стосовно прав, що належать до четвертого покоління. У ХХІ столітті до переліку прав людини можна виділити: зміну статі, одностатеві шлюби, трансплантацію органів, використання віртуальної реальності тощо.

На нашу думку, це усі права, що виникли внаслідок наукового прогресу, розвитку моралі, а саме всі так звані «соматичні права», зокрема право на штучну смерть (евтаназію), клонування, а також інформаційні права. Але більшість прав четвертого покоління недостатньо регламентовано на законодавчому рівні.

Список використаних джерел

1. Загальна теорія права: Підручник / За заг. ред. М.І. Козюбри. – К.: Ваіте, 2016. – 392.
2. Аврамова О. Четверте покоління прав людини: постановка проблеми / О. Аврамова, О. Жидкова // Право України. – 2010. – № 2. С. 101-107.

Викладач кафедри теорії держави та права Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

Назаренко Ольга Анатоліївна

НОРМАТИВНІ ОСНОВИ ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВИ УДОСКОНАЛЕННЯ

Нинішній стан політичної системи суспільства привертає до себе увагу юридичної науки, адже останніми роками її актуальність стрімко зростає, чим і спричиняє тривалі та жваві дискусії. Нестабільна політична ситуація в суспільстві негативно впливає на результативність регулювання різних сфер громадського життя. Формування правової держави та громадянського суспільства означає насамперед повагу до закону та права, тобто чіткого дотримання юридичних норм. Найбільш прийнятним для подальшого законодавчого регулювання діяльності всіх політичних суб'єктів є чітке окреслення правового статусу кожного з них, що повинно виявлятися як у правах, так і обов'язках. Зокрема, держава здійснює свій вплив, спираючись на положення Конституції, а також численні законодавчі акти, прийняті Верховною Радою, що регулюють питання суспільно-політичного значення у різних сферах життя. В Розділі I Конституції України (ст. 3 та ч. 2 ст.19) знайшли своє закріплення два фундаментальних принципи правової держави, на яких має будуватися вся правова система України. Зокрема, ст. 3 Конституції визначає: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість